

การพัฒนารูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ไทยเพื่อการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม

THE DEVELOPMENT OF THAI DANCE PERFORMING STYLE FOR ARTS AND CULTURAL TOURISM

ปิยวดี มากพา / PIYAWADEE MAKPA

คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

FACULTY OF FINE ARTS, SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

พฤทธิ์ ศุภเศรษฐศิริ / PRIT SUPASETSIRI

วิทยาลัยนวัตกรรมสื่อสารสังคม มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

COLLEGE OF SOCIAL COMMUNICATION INNOVATION,

SRINAKHARINWIROT UNIVERSITY

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้ ศึกษาความต้องการชมการแสดงนาฏศิลป์ไทยของนักท่องเที่ยวต่างชาติ เพื่อนำเสนอรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ที่เหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยวต่างชาติในแหล่งท่องเที่ยวเขตกรุงเทพมหานคร ที่ได้จากการเลือกแบบบังเอิญ จำนวน 100 คน จาก 10 แหล่งท่องเที่ยว โดยใช้วิธีการแจกแบบสอบถาม พบว่า

ด้านความต้องการชมนาฏศิลป์ไทย นักท่องเที่ยว ร้อยละ 33.33 สนใจการแสดงประเภทรำ/ระบำ ร้อยละ 47.94 ต้องการชมนาฏศิลป์ไทยที่เป็นการแสดงตัดตอนมาจากโขน/ละครเป็นชุดสั้นๆ ใช้เวลาประมาณ 5-10 นาที ร้อยละ 67.50 มีความต้องการชมการแสดงโขน/ละครเป็นชุดสั้นๆ ผลการแสดงรำหรือระบำใช้เวลาในการแสดงทั้งสิ้นประมาณ 30 นาที ร้อยละ 49 ต้องการการนำเสนอนาฏศิลป์ไทยแบบราชสำนัก ร้อยละ 28.47 ต้องการชมนาฏศิลป์ไทยที่มีความสง่างาม ร้อยละ 55 เวลาการชมนาฏศิลป์ไทยต่อ 1 ครั้ง คือ 10-30 นาที

ปัญหาในการชมนาฏศิลป์ไทย นักท่องเที่ยวที่เคยชมนาฏศิลป์ไทยส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเนื้อหาของการเล่น ละคร รำ/ระบำ และการแสดงพื้นบ้าน สาเหตุมาจาก ไม่เข้าใจภาษาพูดในการแสดง โขน ละคร และนาฏศิลป์พื้นบ้าน และไม่เข้าใจท่าทางในการแสดงของรำ/ระบำ นักท่องเที่ยวได้มีข้อเสนอแนะ ให้มีคำอธิบายเรื่องราวโดยย่อก่อน การแสดง คำบรรยายประกอบการแสดง และเอกสารอธิบายความหมายของท่ารำ/เรื่องที่แสดงตามลำดับ

คำสำคัญ : นาฏศิลป์ไทย นาฏศิลป์เพื่อการท่องเที่ยว

Abstract

In our research, we want to find the needs of the tourists towards their preference for watching the Thai Performing Arts. The results will help to target the appropriate dances for creating shows to the tourists in tourist places in Bangkok. The research was done with 100 tourists at 10 tourist places by using questionnaire as means of our research.

In terms of the tourists needs in enjoying the Thai Performing Arts, 33.33 percent would like to watch dances, 47.94 percent prefer watching Thai cultural dances that are from Khon or short excerpts from Long shows that includes dances as well which should take not more than 30 minutes. Another 49 percent of the tourist would like to watch the Court Dances, 28.47 percent prefer to watch Thai cultural shows and dances that are elegant, and lastly 55 percent of them prefer to watch the Thai cultural shows that lasts about 10 to 30 minutes per show.

The problems that we found out when tourists watch cultural Thai Performing Arts are that the tourists do not understand the language conversed in the Khon show, Lakorn, or Thai local cultural dances. They also do not understand the movement of the dancers in the show. The tourists had suggested that there should be a brief introduction before the show begins, or someone to explaining to the tourists as the dance shows go on, and also to explain the movement of the dancers and of their actions, the meanings and what is happening.

Keyword : Thai Dance Performing arts for Tourism

บทนำ

การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม เป็นรูปแบบการท่องเที่ยวเพื่อความสนใจพิเศษที่เติบโตอย่างรวดเร็ว และมีบทบาทในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวโดยรวมค่อนข้างมาก เนื่องจากนักท่องเที่ยวมักสนใจและต้องการเข้าใจวัฒนธรรมของประเทศที่ต่างจากตน โดยผ่านการชมหรือสัมผัสศิลปวัฒนธรรม ซึ่งหมายรวมถึงศิลปะทุกแขนง(Academic Resource Development Center, Mahasarakham University, 2557: ออนไลน์) ดังเห็นได้จากผลงานวิจัยของเยาวลักษณ์ ใจวิสุทธิหรรษาและคณะ ที่พบว่า นาฏศิลป์การแสดงของไทยนับเป็นผลิตภัณฑ์ประเภทหนึ่ง ด้วยมีบทบาทในการแสดงอัตลักษณ์ มีบทบาทในการส่งเสริม อนุรักษ์ศิลปะและวัฒนธรรม มีบทบาทในการสร้างความบันเทิง มีบทบาทในการสร้างความสนใจต่อนักท่องเที่ยวและมีส่วนในการตัดสินใจให้นักท่องเที่ยวในอุทยานประวัติศาสตร์มากขึ้น(เยาวลักษณ์ ใจวิสุทธิหรรษาและคณะ , 2552: 37) ซึ่งเชื่อมโยงกับแนวคิดของการตลาดการท่องเที่ยวที่กล่าวถึง ความสำคัญของการสำรวจความต้องการของผู้บริโภค เนื่องจากสามารถใช้ข้อมูลเพื่อจัดการผลิตภัณฑ์ได้ตรงความต้องการและเกิดความพึงพอใจสูงสุดนำไปสู่การใช้บริการอย่างต่อเนื่อง

แต่ด้วยปัจจุบันยังไม่พบว่ามีการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับความต้องการของนักท่องเที่ยวเพื่อเป็นข้อมูลเบื้องต้นให้ผู้ประกอบการด้านนาฏยบันเทิง ธุรกิจท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมหรือตลอดจนอาจารย์ผู้สอนวิชานาฏศิลป์สร้างสรรค์เพื่อให้รู้ทันความต้องการของนักท่องเที่ยว อันจะเป็นการปรับตัวเพื่อความอยู่รอดของศาสตร์ทางด้านนาฏศิลป์ในบทบาทที่ช่วยรองรับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาความต้องการชมการแสดงนาฏศิลป์ไทยของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ร่วมกับการสำรวจสภาพการณ์ของรูปแบบนาฏศิลป์ในแหล่งท่องเที่ยวเพื่อศึกษาความสอดคล้อง และส่วนที่ต้องการการพัฒนาแล้วนำเสนอรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ที่เหมาะสม โดยการวิจัยครั้งนี้สืบเนื่องมาจาก ข้อค้นพบในการรายงานการวิจัยเรื่อง การส่งเสริมงานวิจัยทางนาฏศิลป์ไทย ที่พบว่า การวิจัยทางด้านนาฏศิลป์มีความต้องการในการศึกษา วิเคราะห์เกี่ยวกับบทบาท ประโยชน์ความสัมพันธ์ของนาฏศิลป์กับสังคมในด้านต่างๆ จึงนับเป็นประโยชน์ที่คาดหวังจากการวิจัยนี้อีกทางหนึ่งด้วย (ปิยวดี มากพา , 2555: 116)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1.) สำรวจความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติที่มีต่อการแสดงนาฏศิลป์ไทยในเขตกรุงเทพมหานคร
- 2.) พัฒนารูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่เหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติตามแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมอย่างยั่งยืน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้คือ นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในแหล่งท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานคร โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ โดยใช้วิธีเลือกตามสะดวกหรือแบบบังเอิญ (Convenient or accidental sampling)จากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในแหล่งท่องเที่ยวภายในกรุงเทพมหานคร จำนวน

100 คน จาก แหล่งท่องเที่ยว 10 แหล่ง แหล่ง 10 คน ดังนี้ เอเชียทีค นานา สีส้ม ถนนข้าวสาร วัดโพธิ์ จตุจักร ตลาดนัดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สยาม วัดพระแก้วและถนนเยาวราช

ผู้ให้ข้อมูลทัศนคติเกี่ยวกับนาฏศิลป์กับการท่องเที่ยว คือผู้ทรงคุณวุฒิ ผู้เชี่ยวชาญ และนักแสดงนาฏศิลป์ไทย จำนวน 10 คน ผู้ให้ข้อมูลที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่ใช้รับรองนักท่องเที่ยวให้กรุงเทพมหานคร โดยสถานที่จัดแสดงนาฏศิลป์ไทยดังกล่าว แบ่งออกเป็นร้านอาหาร ห้องอาหารในโรงแรมและโรงละครแห่งชาติ โดยเป็นผู้ให้ข้อมูลด้านรูปแบบการจัดการแสดง รวมทั้งเหตุผลการจัดการแสดงในสถานที่จัดการแสดงนาฏศิลป์ไทยเพื่อรับรองนักท่องเที่ยวในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 10 คน

เครื่องมือในการวิจัย

1.แบบสอบถาม

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย เป็นแบบสอบถามแบบปลายปิด ปลายเปิด และมาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ตัวเลือก โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอนคือ ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ภูมิลำเนา สถานภาพและรายได้ ตอนที่ 2 ข้อมูลและความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์ไทย และตอนที่ 3 ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการแสดงนาฏศิลป์ไทย

2.)แบบสัมภาษณ์ผู้จัดการแสดง/ผู้ควบคุมการแสดง/นักแสดง ผู้เชี่ยวชาญ/ศิลปิน

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยเป็นแบบสัมภาษณ์ผู้จัดการแสดง ผู้ควบคุมการแสดง และนักแสดง กำหนดประเด็นคำถามดังนี้ 1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ให้สัมภาษณ์ 2. ข้อมูลและความคิดเห็นเกี่ยวกับการแสดงนาฏศิลป์ไทย 3. การแสดงนาฏศิลป์ไทยสำหรับนักท่องเที่ยว และ 4. มุมมองนาฏศิลป์ไทยเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ขั้นสำรวจ ศึกษาเอกสาร ตำรา งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับวิชาการทางการตลาด การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม และทฤษฎีนาฏศิลป์เพื่อประมวลข้อมูลอันเป็นความคิดและหลักการเบื้องต้น

ขั้นเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม โดย ประสานขอความร่วมมือจากทางผู้ประกอบการแหล่งท่องเที่ยวในกรุงเทพมหานครในการเข้าเก็บข้อมูลแบบสอบถามนักท่องเที่ยว ประสานขอสัมภาษณ์เชิงลึกจากนักวิชาการด้านวัฒนธรรม ด้านนาฏศิลป์ และผู้ประกอบการหรือผู้ออกแบบการแสดงนาฏศิลป์ในแหล่งท่องเที่ยวหรือธุรกิจที่มีนาฏศิลป์ การแสดงในการส่งเสริมการขาย ในเขตกรุงเทพมหานคร

ขั้นจัดกระทำข้อมูล จัดระเบียบข้อมูลตามประเด็นที่จะศึกษาและวิเคราะห์ โดยแบ่งเป็นประเด็น การรวบรวมความต้องการของนักท่องเที่ยว และข้อมูลสำหรับการออกแบบรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์

ขั้นสรุปการศึกษาข้อมูล วิเคราะห์และเรียบเรียง เป็นรายงานวิจัย จัดพิมพ์ จัดทำรูปเล่มเพื่อเผยแพร่ ผลการศึกษาต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

อธิบายข้อมูลจากแบบสอบถาม ความคิดเห็นและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว ด้วยการแจกแจงความถี่ แล้วนำเสนอเป็นความเรียง หลังจากวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นต่างๆแล้วจึงนำมาเป็นข้อสรุปรายละเอียดเกี่ยวกับความต้องการในการชมการแสดงนาฏศิลป์ไทยของนักท่องเที่ยว วิเคราะห์ร่วมกับข้อมูลจากผู้จัดการแสดงนาฏศิลป์ในแหล่งท่องเที่ยว แล้วออกแบบเป็นรูปแบบการจัดการแสดงนาฏศิลป์ไทยสำหรับนักท่องเที่ยวต่างชาติในเขตกรุงเทพมหานคร โดยประยุกต์กับแนวความคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน และรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ไทยแต่ละประเภท เรียบเรียง เป็นรายงานวิจัย จัดพิมพ์ จัดทำรูปเล่มเพื่อการเผยแพร่ผลการศึกษาต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

1.) สภาพการจัดการแสดงรับรองนักท่องเที่ยวต่างชาติในกรุงเทพมหานคร

ข้อมูลในข้อนี้ได้จากการสัมภาษณ์ผู้ควบคุมการแสดง ผู้จัดการแสดง นักแสดง พบว่า

รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ที่จัดการแสดง ส่วนใหญ่มีการแสดง 3 ประเภท คือ นาฏศิลป์ราชสำนัก นาฏศิลป์พื้นบ้าน และนาฏศิลป์ไทยร่วมสมัย สาเหตุที่จัดการแสดงดังกล่าวขึ้นอยู่กับข้อกำหนดของสถานที่จัดการแสดงนั้นเป็นส่วนใหญ่ จากนั้นขึ้นอยู่กับความถนัดของผู้ควบคุมการแสดง และต้องการเสนอความหลากหลายของเอกลักษณ์การแสดงนาฏศิลป์ไทยแต่ละภาค การลำดับการแสดง สลับกันทั้งระบำมาตรฐาน โขน และรำพื้นบ้าน ระยะเวลาในการจัดการแสดง ประมาณ 30 นาที ไม่เกิน 1 ชั่วโมง แต่ละชุดการแสดงใช้เวลาประมาณ 3-7 นาที

ปัญหาในการแสดง ส่วนใหญ่ตอบเกี่ยวกับวินัยของนักแสดงเรื่องเวลา ซึ่งส่งผลกระทบต่อเวลาการฝึกซ้อม การแสดง การแต่งตัวผู้แสดง และการเริ่มทำการแสดงล่าช้า วิธีการแก้ไขคือการทำความเข้าใจ ตักเตือนของผู้ควบคุมการแสดงและนักแสดง

ความเห็นเกี่ยวกับสาเหตุการชมการแสดงพบว่า การแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นการแสดงเอกลักษณ์ ความเป็นไทย แสดงให้เห็นวัฒนธรรมไทยที่มีความน่าสนใจ โดยเฉพาะเครื่องแต่งกาย การแสดงทั้งดงาม

ความคิดเห็นเกี่ยวกับความชื่นชอบในการแสดงนาฏศิลป์ไทยของนักท่องเที่ยว คือการแสดงนาฏศิลป์แบบ ราชสำนัก และการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน

วิธีการแก้ไขความแตกต่างทางภาษา คือการมีคำบรรยายชุดการแสดงเป็นภาษาอังกฤษก่อนเริ่มการแสดงเพื่อให้นักท่องเที่ยวต่างชาติเข้าใจมากยิ่งขึ้น

เห็นว่า นักท่องเที่ยวต่างชาติเข้าใจการแสดงนาฏศิลป์ไทยเพราะการแสดงภาษาท่าที่เลียนแบบธรรมชาติทำให้เข้าใจง่าย และมีคำอธิบายก่อนการแสดง

การจัดการแสดงที่เห็นว่าเหมาะสมคือ 30-60 นาที

พฤติกรรมนักท่องเที่ยวมีผลต่อความเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ไทย เนื่องจากนักท่องเที่ยวชมการแสดงเพื่อความบันเทิง โดยต้องการชมการนำเสนอเรื่องราวและความสนุกสนาน

การแสดงนาฏศิลป์ไทย มีส่วนช่วยให้นักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวประเทศไทย เนื่องจากเป็นการแสดงถึงเอกลักษณ์ความเป็นไทย และเป็นการแสดงที่มีความละเอียดอ่อน และเครื่องแต่ง

กายงดงาม

การแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นเครื่องมือที่แสดงออกความเป็นไทย เพราะแสดงออกถึงวิถีชีวิต

2.) ความต้องการของนักท่องเที่ยวต่างชาติที่มีต่อการแสดงนาฏศิลป์ไทยในเขตกรุงเทพมหานคร

ข้อมูลส่วนบุคคลของนักท่องเที่ยว จำนวน 100 คน มีข้อมูลดังนี้ นักท่องเที่ยวเพศหญิงมากที่สุดร้อยละ 51 โดยมีอายุระหว่าง 21-30 ปี มากที่สุดร้อยละ 41 มีระดับการศึกษาระดับปริญญาตรีมากที่สุด ร้อยละ 64 ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเป็นพนักงานบริษัทมากที่สุด ร้อยละ 30 และมาจากประเทศเยอรมันมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 13 สถานภาพสมรสแล้ว ส่วนใหญ่คิดเป็นร้อยละ 52 มีรายได้ต่อเดือนมากกว่า 60,000 บาท คิดเป็นร้อยละ 26

ประสบการณ์ในการชมการแสดงนาฏศิลป์ไทย ส่วนใหญ่ร้อยละ 44 ไม่มีความรู้พื้นฐานในเรื่องการแสดงนาฏศิลป์ไทย โดยร้อยละ 41 ไม่เคยชมการแสดงนาฏศิลป์ไทยมาก่อน ร้อยละ 41.29 เคยชมการแสดงนาฏศิลป์ไทยจากสถานที่ท่องเที่ยว นักท่องเที่ยวมากที่สุดร้อยละ 73 ชมการแสดงเป็นหมู่คณะ โดยได้ชมการแสดงนาฏศิลป์ไทยเมื่อเข้ารับบริการจากร้านอาหาร/ร้านอาหารในโรงแรมมากที่สุด ร้อยละ 34 จุดเด่นของการแสดงนาฏศิลป์ไทยคือ ความสวยงามของเครื่องแต่งกาย ร้อยละ 24.63 ทั้งนี้ ร้อยละ 96 เห็นว่าถ้ามีโอกาสจะเลือกชมนาฏศิลป์ไทย

ปัญหาในการชมการแสดงนาฏศิลป์ไทย นักท่องเที่ยวที่เคยชมการแสดงส่วนใหญ่ไม่เข้าใจเนื้อหาของ การแสดง คือ โขน ร้อยละ 70 ละคร ร้อยละ 62 รำ/ระบำ ร้อยละ 71.43 และการแสดงพื้นบ้าน คือร้อยละ 66 สาเหตุมาจาก ไม่เข้าใจภาษาพูดในการแสดง โขนคิดเป็นร้อยละ 37.50 ละครคิดเป็นร้อยละ 30 นาฏศิลป์พื้นบ้าน คิดเป็นร้อยละ 45.24 โดยนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ได้มีข้อเสนอแนะ เมื่อชมการแสดง โขน ร้อยละ 44 นาฏศิลป์พื้นบ้าน ร้อยละ 47.37 ต้องการให้มีคำอธิบายเรื่องราวโดยย่อก่อนการแสดง นักท่องเที่ยวเมื่อชมการแสดงละคร มากที่สุด ร้อยละ 32 ให้เพิ่มคำบรรยายประกอบการแสดง นักท่องเที่ยวเมื่อชม รำ/ระบำ มากที่สุด ร้อยละ 35.72 เห็นว่าควรมีเอกสารอธิบายความหมายของท่ารำ/เรื่องที่แสดง

ความต้องการชมการแสดงนาฏศิลป์ไทย นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่คือ ร้อยละ 33.33 สนใจการแสดงประเภทรำ/ระบำ มากที่สุดร้อยละ 47.94 ต้องการชมการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่เป็นการแสดงตัดตอนมาจากโขน/ละครเป็นชุดสั้นๆ ใช้เวลาประมาณ 5-10 นาที มากที่สุดร้อยละ 67.50 มีความต้องการชมการแสดงโขน/ละครเป็นชุดสั้นๆ ผสมการแสดงรำหรือระบำใช้เวลาในการแสดงทั้งสิ้นประมาณ 30 นาที มากที่สุดร้อยละ 49 ต้องการการนำเสนอการแสดงนาฏศิลป์ไทยแบบราชสำนัก มากที่สุด ร้อยละ 28.47 ต้องการการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่มีแสดงถึงความสง่างาม ร้อยละ 55 เวลาที่เหมาะสมกับการชมการแสดงนาฏศิลป์ ไทย 1 ครั้ง คือ 10-30 นาที

ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวต่างชาติ ระดับมาก คือ ความเหมาะสมในการจัดสถานที่แสดง ร้อยละ 44.30 การจัดลำดับขั้นตอนการแสดงร้อยละ 48.10 ความหลากหลายของนาฏศิลป์ไทยที่จัดแสดง ร้อยละ 49.37 ความสวยงามของเครื่องแต่งกาย ร้อยละ 44.30 ระยะเวลาที่ใช้ในการแสดง ร้อยละ 50.63 การใช้เทคนิคแสง สี เสียง และอุปกรณ์ประกอบการแสดง ร้อยละ 44.30 ความสามารถของผู้แสดงที่ถ่ายทอดนาฏศิลป์ไทย ร้อยละ 48.10 การมีส่วนร่วมในการแสดงระหว่างนักแสดงกับผู้ชม ร้อยละ 10.04 ความเหมาะสมของจำนวนชุดการแสดงร้อยละ

43.04 ความซาบซึ้ง และความเข้าใจในศิลปวัฒนธรรมไทยร้อยละ 37.97

ความพึงพอใจปานกลางของนักท่องเที่ยว เกี่ยวกับการ แจกเอกสาร แผ่นพับ เพื่อศึกษา/บอกรายละเอียดของชุดการแสดง ร้อยละ 34.18 ความเข้าใจในเนื้อหาของการแสดง ร้อยละ 39.24

3.) รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ไทยที่เหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยวต่างชาติตามแนวคิดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

รูปแบบที่ 1 การแสดงตามความต้องการอันดับ 1 ของ

นักท่องเที่ยว

จัดการแสดงเป็นการแสดงโขน/ละครชุดสั้นๆผสมการแสดงละครรำหรือระบำ โดยใช้นาฏศิลป์ไทยแบบ ราชสำนัก ที่แสดงถึงความสง่างาม ชุดการแสดงประมาณ 5-10 นาที การแสดงทั้งสิ้น 30 นาที โดย

1.)จัดทำคำบรรยายเรื่องย่อที่ใช้แสดง และแนวคิดหรือความเชื่อเกี่ยวกับการแสดงตอนนั้น

2.จัดทำเอกสารภาพประกอบคำอธิบายการแสดง

3.จัดทำบรรยายประกอบการแสดง

รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์แบบที่ 1.1

ขั้นตอนจัดการแสดง	ข้อมูลเสริมการจัดการแสดง	เวลา/นาที
กล่าวแนะนำชุดการแสดง ฉายายกไม้เงินทอง	คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง	1
การแสดงฉายายกไม้เงินทอง	เอกสารอธิบายความหมายของท่ารำที่แสดง	5
กล่าวแนะนำชุดการแสดงระบำไตรรัตน์	คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง	5
การแสดงระบำไตรรัตน์	เอกสารอธิบายความหมายของท่ารำที่แสดง	
กล่าวแนะนำชุดการแสดงระบำโบราณคดี 5 สมัย(ปัญจสมัย)	คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง	10
การแสดงระบำโบราณคดี 5 สมัย(ปัญจสมัย)	เอกสารอธิบายความหมายของท่ารำที่แสดง	
กล่าวแนะนำการแสดงโขนยกรบ	คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง	
การแสดงโขนยกรบ		10

รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์แบบที่ 1.2 เปลี่ยนการแสดงโขน เป็นการแสดงรำฟ้อนรำออกฟ้อนแพน การแสดงที่ตัดตอนจากละครพันทางเรื่องพระลอ

กล่าวแนะนำการแสดงฟ้อนรำออกฟ้อนแพน	คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง	
การแสดงฟ้อนรำออกฟ้อนแพน	คำบรรยายประกอบการแสดง	10

รูปแบบการแสดงที่ 2 การแสดงนาฏศิลป์ไทยที่ผสมผสานความต้องการของนักท่องเที่ยวอันดับที่ 1 และอันดับที่ 2 เข้าด้วยกัน คือ การจัดการแสดง เป็นการแสดงโขน/ละครชุดสั้นๆผสมการแสดงละครรำหรือระบำ โดยใช้นาฏศิลป์ไทยแบบราชสำนัก ที่แสดงถึงความสง่างาม และการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้านประเภทรำ/ระบำที่แสดงอารมณ์สนุกสนาน ชุดการแสดงประมาณ 5-10 นาที การแสดงทั้งสิ้น 30 นาที โดย จัดทำคำบรรยายประกอบการแสดงบนเวที ตามคำร้องหรือเจรจาของนักแสดง

รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์แบบที่ 2.1

ขั้นตอนจัดการแสดง	ข้อมูลเสริมการจัดการแสดง	เวลา/นาที
กล่าวแนะนำชุดการแสดงระบำกฤดาภินิหาร	คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง	1
การแสดงระบำกฤดาภินิหาร	เอกสารอธิบายความหมายของท่ารำที่แสดง	5
กล่าวแนะนำชุดการแสดงรำต้นนรเชษฐ์	คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง	5
การแสดงรำต้นนรเชษฐ์	เอกสารอธิบายความหมายของท่ารำที่แสดง	
กล่าวแนะนำชุดการแสดงรำสีภาค	คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง	10
การแสดงรำสีภาค	เอกสารอธิบายความหมายของท่ารำที่แสดง	
การแสดงโขนตอนยกรบ	คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง	
การแสดงโขนตอนยกรบ		10

รูปแบบการแสดงนาฏศิลป์แบบที่ 2.2 เปลี่ยนการแสดงโขน เป็นการแสดงรำฟ้อนรำออกฟ้อนแพน การแสดงที่ตัดตอนจากละครพันทางเรื่องพระลอ

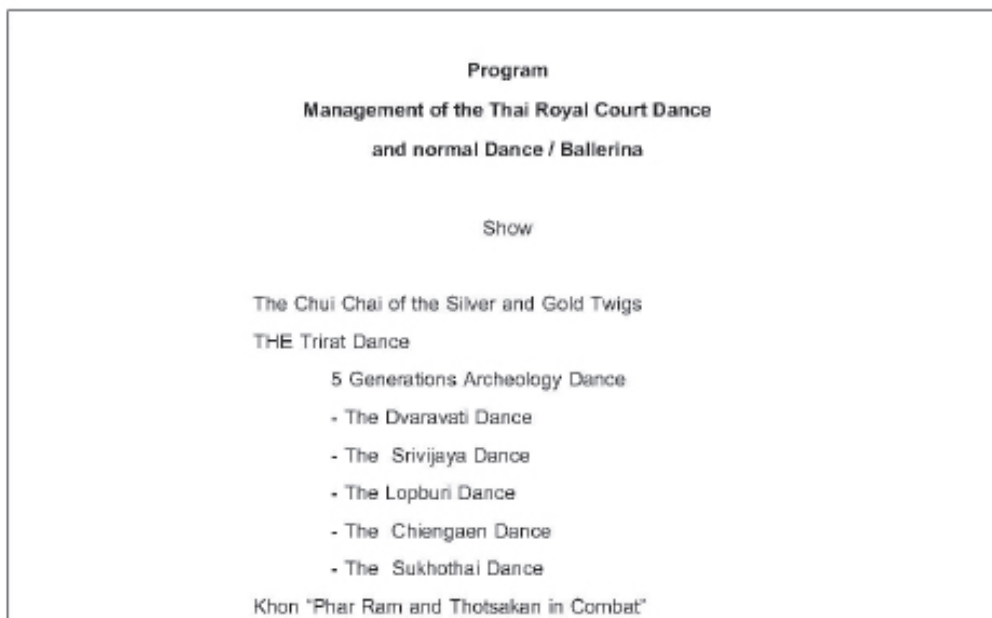
กล่าวแนะนำการแสดงฟ้อนรอกออกฟ้อนแพน
การแสดงฟ้อนรอกออกฟ้อนแพน

คำอธิบายเรื่องย่อก่อนการแสดง
คำบรรยายประกอบการแสดง

10

4.) สื่อบัตรประกอบการแสดง

เป็นการจัดทำข้อมูลที่บรรยายถึงที่มาของการแสดงอันเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิต ความเชื่อ ขนบธรรมเนียมของคนไทย โดยแปลเป็นภาษาอังกฤษ ประกอบด้วยปกสื่อบัตร ที่แสดงข้อมูลชุดการแสดงที่จัดให้ชม

4.1 ข้อมูลที่มาชุดการแสดงในลักษณะคำบรรยายก่อนการแสดงโขนและนาฏศิลป์พื้นบ้าน ประกอบภาพการแสดงตามความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ

คำบรรยายก่อนการแสดงโขน

Khon "Phar Ram and Thotsakan in Combat"

Khon "Phar Ram and Thotsakan in Combat"

Thank illustration Actress Academy of Music. (2642). Variety shows. Seven Printing Group: Bangkok.

Khon: is a Thai cultural show that depicts the use of weapons fighting each other by the good side who are Phar Ram, Phar Luek and Hanuman, against the evil side. There is also the hold-up of the dancers called "kuen-koi", which depicts the character of shadow play, which can be said to be the beginning of Khon show. In the show, there will be no win nor lose of either side, but when there are signs that either party is going to win, one of the sides will request to stop the fight so as to find the way to win the fight next time. The dressings of the Khon characters depict parts of the outfit of the Kings which are used in the show.

คำบรรยายก่อนการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน

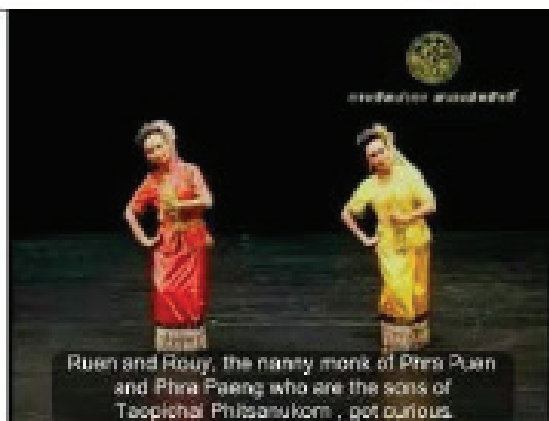
Serng Grabo (North Eastern Region)

The dance depicts the life of young people of North Eastern Region, using the coconut husk let over from cooking as equipment to knock the husk together, or to knock the husk with another dancer. The dance depicts the courting of the young people.

“สองพี่เลี้ยงแม่เลี้ยงฮากสิค
สองสับคักประทายใจ”

ความหมาย

พี่น โขม พระพี่เลี้ยงของ พระเพ็ญ
พระนาง ฮักทากั๊วพี่เลี้ยงของ
เจ้าเมืองสรวง เกิดความสงสัย

“พริ้ง พระอลอ พระอลนเลโก
ท่ามก้างเป็นพรากหมกโปลอมเลย”

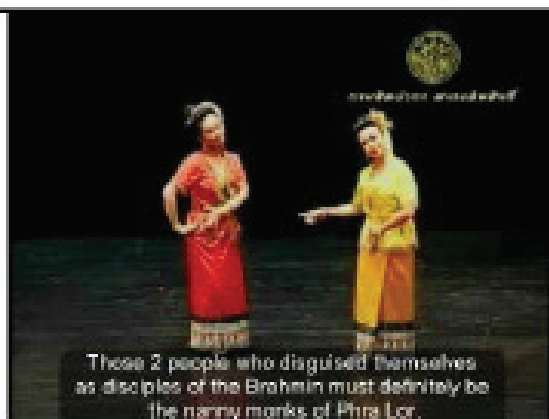
ความหมาย

สันนิษฐานว่า พระอลอ เจ้าเมืองแมน
สรวง ก็ทวงเราจ้างให้ไปเจ้าสมิงพราหมณ์
ทำเสน่ห์ จะปลอมตัวมาเป็นพรากหมก

“สิ่งยี่ก็งูเงี้ยวพี่เลี้ยงพระอลนเลโก”

ความหมาย คนที่ปลอมตัวเป็นศิษย์
ของพรากหมกก็ให้ออลนเลโก
ก็จงเป็นพระพี่เลี้ยงของพระอลอ
แน่นอน

ภาพการแสดงฟ้อนหมวกประกอบ คำบรรยายการแสดง
ที่มา: (ผู้บันทึก : ๒๕๕๔ : ๑๑๓ ไร่)

“สองพี่เลี้ยงแม่เลี้ยงหาอาศัย สองสีกัดประพาสใจ” ความหมาย ขึ้น โขม พระพี่เลี้ยงทั้งสอง พระเพื่อน พระแพง ชักท้าวต๋องขึ้นขลุกร เข้าเมืองสวรรคต เกิดความสงสัย	 Ruen and Rouy, the nanny monk of Phra Puen and Phra Paeng who are the sons of Taopichai Phitsanukorn , got curious.
“หรือ พระอลอ พระอลนโลให้ หักแยกสิ่งเป็นพรหมณีนปลอเลย” ความหมาย สันนิษฐานว่า พระอลอ เจ้าเมืองแมน ฮรวง ก็ชวนเราเจ้าโง่ไปเจ้าสัวพี่พวย ทำเสน่ห์ จะปลอมตัวมาเป็นพรหมณีน	 Assumed that Phra Lor, the person whom we had Poojai Samhingphrai to do the charm but he disguised himself into a Brahmin
“คนยี่ทั้งคู่เพื่องค์ได้ยอพระอลนโล” ความหมาย คนที่ปลอมตัวเป็นศิษย์ ของพรหมณีนให้ล่อลวงพญานัน ก็จะเป็นพระพี่เลี้ยงของพระอลอ แน่นอน	 These 2 people who disguised themselves as disciples of the Brahmin must definitely be the nanny monks of Phra Lor.

ภาพการแสดงฟ้อนรักประกอบคำบรรยายการแสดง
ที่มา: (ฟ้อนรัก . 2554: ออนไลน์)

4.3 จัดทำสูจิบัตรที่มีรายละเอียดการอธิบายความหมายท่ารำ/เรื่องที่แสดง ของการแสดงรำและระบำ

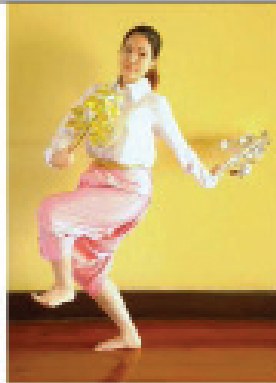
The Chul Chai of the Silver and Gold Twigs

The Chul Chai of the Silver and Gold Twigs is normally used as the beginning dance for indoor Theatre, where the Thais believe that it is put there as a good auspicious dance for the beginning of the event. The Chul Chai Silver and Gold Branch Dance was created similar to the Gold and Silver Branch Dance (the Male Dancer) under the Royal intention by King Mongkut. The King's ordered the change of the Historical equipment of the Peacock tails to the Silver and Gold Branches, which are tributes that are also signs of allegiance to the United Kingdom of Siam at that time.

The Chul Chal of the Silver and Gold Twigs

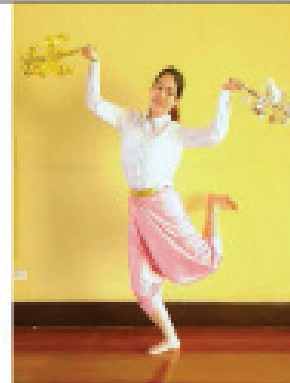
Thank Illustration Actress Academy of Music. (2542). Variety shows. Seven Printing Group. Bangkok.

"myself" movement

Will be sung as "song nang nue lueang"

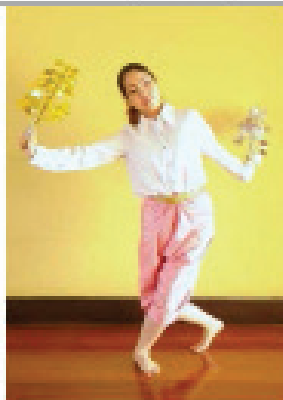
The meaning "me, myself"

"sprinkle at 4 corners" movement

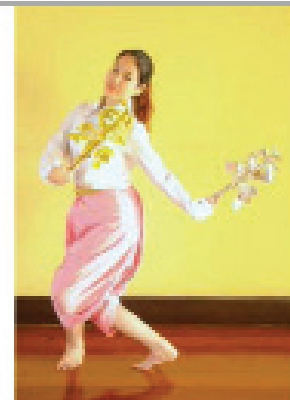
Will be sung as "sa-ngai orh luang"

The meaning "magnificent, graceful"

"entering the palace" movement

Will be sung as "ma bork roang" The meaning "the opening of the curtains for the beginning of the dance"

"dressing up" movement

Will be sung as "hom par"
The meaning "I am dressing up the sa-bai"

สรุปและอภิปรายผล

1.) ผลการสำรวจข้อมูลนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติต้องการชมการแสดงนาฏศิลป์ราชสำนัก ที่แสดงถึงความสง่างาม ประเพณี/ระบำนั้นเป็นความต้องการที่ตรงกับนาฏยลักษณ์ของการแสดงนาฏศิลป์ราชสำนักที่มีแบบแผน องค์ประกอบการแสดงที่มาจากความยิ่งใหญ่ตามฐานะเครื่องราชูปโภคของพระมหา

กษัตริย์ ซึ่งเป็นความแตกต่างทางศิลปวัฒนธรรมที่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติให้ความสนใจเป็นพิเศษ ดังที่ข้อสรุปจากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย คือ "การแสดงนาฏศิลป์ไทยในปัจจุบันเป็นเครื่องมือที่ใช้บอกถึงความเป็นไทย เพราะการแสดงนาฏศิลป์ไทยเป็นเอกลักษณ์ที่อ่อนช้อย สวยงามบ่งบอกถึงความเป็นไทย เป็นศิลปวัฒนธรรมที่มีความโดดเด่นไม่เหมือนชาติใดในโลก"(ขวัญใจ คงถาวร, ชีรเดช กลิ่นจันทร์, เสาวรักษ์

ยเมคูปต์, อัญชลิกา หนอสิงหา, จุลชาติ อรัณยะนาถ, ไพโรจน์ ทองคำสุก, ธีรภัทร์ ทองนิ่ม, ประจักษ์ ไม่เจริญ, วัชรวัน ณะพัฒน์, จันทนา เอี่ยมสกุล. 2558: สัมภาษณ์)

2.) ปัญหาอุปสรรคของการชมการแสดงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ ไม่เข้าใจความหมายหรือวัฒนธรรมของการแสดง โขน ละคร รำ ระบำ และนาฏศิลป์พื้นบ้าน สาเหตุมาจากไม่เข้าใจเพราะภาษาในการแสดง รองลงมา ไม่เข้าใจท่าทางและเนื้อเรื่องของการแสดง ต่างจากทัศนะผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทยที่ส่วนใหญ่เห็นว่า “ความแตกต่างภาษาในการแสดงไม่ส่งผลกระทบต่อชมการแสดงนาฏศิลป์ไทย เพราะการแสดงนาฏศิลป์ใช้ท่าทาง หรือภาษาท่า และสีหน้าของนักแสดงในการสื่อสาร และก่อนการแสดงมีการบรรยายเล่าเรื่องเป็นภาษาอังกฤษ” จากประเด็นดังกล่าว ผู้ควบคุม ผู้จัดการแสดงนาฏศิลป์ไทยเพื่อรับรองนักท่องเที่ยว สันนิษฐานว่า น่าจะเห็นว่าภาษาและวัฒนธรรมเป็นปัญหาในการชมการแสดงนาฏศิลป์ไทย จึงได้ “มีการแก้ไขความแตกต่างทางภาษา คือการมีคำบรรยายชุดการแสดงเป็นภาษาอังกฤษก่อนเริ่มการแสดงเพื่อให้นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเข้าใจมากยิ่งขึ้น” (วรลักษณ์ สุวรรณวิจิตร, วีระพงษ์ ดรละคร, อนรรษา อตมกุลศรี, สุชาติ เอกบุญชู. 2558: สัมภาษณ์)

ทั้งนี้แม้จะมีการหาทางออกสำหรับการแสดงเพื่อรับรองนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติแล้ว ในผลการสอบถามประสบการณ์การชมการแสดงของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติยังคงพบ ปัญหาการไม่เข้าใจภาษาที่ใช้ในการแสดง ไม่เข้าใจท่าทางในการแสดง และไม่เข้าใจเรื่องราวของการแสดง ซึ่งนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ตอบถึงความพึงพอใจเกี่ยวกับความซาบซึ้ง ความเข้าใจ วัฒนธรรม วิถีชีวิตไทยเมื่อชมการแสดงจบแล้วในระดับปานกลางเท่านั้น โดยนักท่องเที่ยวได้แสดงความต้องการสิ่งสนับสนุนเพื่อการชมการแสดงนาฏศิลป์ไทยได้เข้าใจมากขึ้นคือ การจัดทำคำบรรยายท่าทาง และคำบรรยายประกอบการแสดง และจากปัญหาการไม่เข้าใจท่าทางในการแสดง ส่วนหนึ่งอาจมาจากการทำท่าแบบราชสำนักของไทยมีความประณีตในการแสดงออกทำให้ท่าทางที่เกิดจากเลียนแบบธรรมชาติของมนุษย์ห่างไกลจากความเข้าใจทั้งส่วนจารีตการแสดงนาฏศิลป์ราชสำนัก มักไม่แสดงท่าทางมักแสดงอารมณ์ทางสีหน้า เช่น โขน ละครใน เมื่อนักแสดงที่ส่วนใหญ่ได้รับการฝึกฝนท่าทางการแสดงอาจจะได้รับอิทธิพลในการรำที่คุ้นชินในชั้นเรียนมาซึ่งแนวที่ ซึ่งประกอบกับในการจัดการแสดง ผู้ควบคุมการแสดงทั้งนิติพงษ์ ทับทิมหิน, วีระพงษ์ ดรละคร, ณิชาภัทร นันทนรัตน์เสรี และ สุชาติ เอกบุญชู ได้ให้ข้อมูลเกี่ยวกับ “ปัญหาวิสัยของนักแสดงเรื่องเวลา ซึ่งส่งผลกระทบต่อเวลาการฝึกซ้อมการแสดง การแต่งตัวนักแสดง และการเริ่มทำการแสดงล่าช้า” (นิติพงษ์ ทับทิมหิน, วีระพงษ์ ดรละคร, ณิชาภัทร นันทนรัตน์เสรี, สุชาติ เอกบุญชู. 2558: สัมภาษณ์) จึงทำให้มีเวลาในฝึกฝนสำหรับทักษะในการแสดง การถ่ายทอดความรู้สึก อารมณ์ของตัวละครน้อยลงประการหนึ่งด้วย

3.) เพื่อป้องกันปัญหาผลกระทบที่เกิดขึ้น วีระพงษ์ ดรละคร ผู้ควบคุม ผู้จัดการแสดงนาฏศิลป์ไทยเพื่อรับรองนักท่องเที่ยว กล่าวว่า “พฤติกรรมนักท่องเที่ยวมีผลต่อความเปลี่ยนแปลงรูปแบบการแสดงนาฏศิลป์ไทย เนื่องจากนักท่องเที่ยวชมการแสดงเพื่อความบันเทิง โดยต้องการชมการแสดงนำเสนอเรื่องราวและความสนุกสนาน” (วีระพงษ์ ดรละคร. 2558: สัมภาษณ์) หรือความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญด้านนาฏศิลป์ไทย จันทนา เอี่ยมสกุล กล่าวว่า “พฤติกรรมนักท่องเที่ยวมีผลต่อการเปลี่ยนแปลงการแสดงเพราะเข้ามาแบบเร่งรีบ ความวิจิตรในการแสดงลดลงเพราะให้ความสำคัญกับเวลาในการจัดการแสดง เพื่อให้รวดเร็ว

ซึ่งปัจจุบันเวลาจัดการแสดงต้องคำนึงถึงว่าจัดการแสดงอะไรนักท่องเที่ยวจึงจะไม่เบื่อ” (จันทนา เอี่ยมสกุล. 2558: สัมภาษณ์) ทำให้การแสดงแบบราชสำนักถูกตัดทอนเวลาในการแสดงลงนานไปนาฏศิลป์ราชสำนักฉบับเต็มที่มีคุณค่า และแสดงถึงภูมิปัญญาของบรมครูทางด้านนาฏศิลป์จะ สูญหายไป รวมทั้งความประณีตในองค์ประกอบการแสดงด้านต่างๆที่สะท้อนจากคำสัมภาษณ์ จากผู้ควบคุมการแสดง จึงต้องเร่งสร้างความตระหนักให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องให้ทราบถึงปัญหาที่จะเกิดขึ้นภายหลัง ตามหลักการของการท่องเที่ยวแบบยั่งยืนที่เกิดขึ้นเนื่องจากชุมชนเจ้าของพื้นที่วัฒนธรรมส่วนใหญ่ได้รับผลกระทบ

4.) ทั้งนี้ข้อค้นพบในงานวิจัยฉบับนี้ ที่พบว่านักท่องเที่ยวต้องการชมการแสดงนาฏศิลป์ราชสำนักที่แสดงถึงความสง่างามมากที่สุด สอดคล้องกับผลการวิจัยในปริณิญาณพนธ์ของเสาวลักษณ์ พงษ์ทองคำ คือนักท่องเที่ยวชอบชมการแสดง โขนยกรบ(เสาวลักษณ์ พงษ์ทองคำ. 2547: บทคัดย่อ) แต่แตกต่าง ในข้อค้นพบ ที่นักท่องเที่ยวต้องการชมนาฏศิลป์ไทยที่มีอารมณ์สนุกสนานมากเป็นอันดับสอง และต้องการชมศิลปะการแสดงที่ตื่นเต้นเร้าใจเป็นอันดับสุดท้าย ซึ่งข้อค้นพบของเสาวลักษณ์ พงษ์ทองคำ พบว่า นักท่องเที่ยว ชื่นชอบการแสดงศิลปะการต่อสู้ เป็นอันดับ 2 (เสาวลักษณ์ พงษ์ทองคำ. 2547: บทคัดย่อ) ประเด็นอาจแตกต่างในด้านความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ กับสิ่งที่ได้ชมการแสดงแล้วชื่นชอบสิ่งใด อีกประการหนึ่ง สันนิษฐานว่า จากระยะเวลาที่ทำการสำรวจได้ผ่านมาประมาณ 10 ปีแล้วคำตอบจึงมีการเปลี่ยนแปลง และกลุ่มนักท่องเที่ยวเปลี่ยนไป และบริบทในการสำรวจต่างกัน คือของนักวิจัยท่านอื่น ตามสิ่งที่ได้ดู ได้ชมจากสถานที่ให้บริการนั้นชมอะไรมากที่สุด แต่สำหรับงานวิจัยฉบับนี้ ตามจากสิ่งที่ได้ดูแล้วชอบอะไรมากที่สุด แล้วถ้าหากต้องการให้จัดให้ดูต้องการอะไรจึงแสดงความต้องการที่แท้จริงของนักท่องเที่ยวออกมาซึ่งต่างจากความคิดเห็นเดิมที่เคยมีมาก่อนหน้านี้

5.) การพัฒนารูปแบบการแสดงที่เหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติในแหล่งท่องเที่ยวของกรุงเทพมหานครนั้น ไม่ใช่การสร้างสรรค์ชุดการแสดงใหม่จากที่เคยมีมา เนื่องจากการแสดงที่แพร่หลายอยู่ในปัจจุบันได้รับการแสดงความพึงพอใจจากนักท่องเที่ยวแล้ว แต่สิ่งที่ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการพัฒนารูปแบบการแสดงนั้น คือการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวิถีชีวิต วัฒนธรรม ความเชื่อของคนไทยที่เป็นเจ้าของบ้าน เมื่อนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติเข้ามาเยือน โดยในคำบรรยายก่อนการแสดง คำบรรยายประกอบท่าทาง และคำบรรยายประกอบการแสดงนั้น ผู้วิจัยได้แสดงข้อมูลที่มาของเรื่องราวในการแสดง ที่มาของความเชื่อในการแสดง ที่มาของท่าทางในการแสดง ทั้งนี้เพื่อสร้างความเข้าใจวิถีชีวิต จารีตปฏิบัติคนต่างวัฒนธรรม เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างเข้าใจ ให้สอดคล้องกับบรรณา วงษ์วานิชได้กล่าวถึงลักษณะการท่องเที่ยวเพื่อความสนุกสนานและความบันเทิง เป็นการท่องเที่ยวเพื่อแลกเปลี่ยนบรรยากาศประกอบกับความอยากรู้อยากเห็น เพื่อชมทิวทัศน์ วัฒนธรรม ประเพณี วิถีชีวิตความเป็นอยู่ของท้องถิ่น (บรรณา วงษ์วานิช 2546: 17) ดังนั้นในคำบรรยายประกอบการแสดง คำบรรยายท่าทาง หรือคำบรรยายก่อนการแสดงผู้วิจัยจึงขยายความเข้าใจที่ชาวต่างชาติ ต่างวัฒนธรรมไม่เคยเข้าใจที่มาหรือวิถีชีวิตแบบไทยมาก่อน

ในขณะเดียวกัน เมื่อ รลิกา อังกุลและคณะได้กล่าวถึงผลกระทบของอุตสาหกรรมท่องเที่ยวต่อวัฒนธรรมไทยว่า การรับวัฒนธรรมใหม่โดยการลอกเลียนแบบ(Demonstration Effect) วัฒนธรรมที่

อ่อนแอกว่าจะถูกกลืนโดยวัฒนธรรมที่แข็งแกร่งกว่า ลักษณะการรับวัฒนธรรมใหม่ กล่าวคือ การละเลย การไม่ให้ความสำคัญกับจารีตประเพณีในสังคมเกษตร การรับเอาการแต่งกาย ภาษาของนักท่องเที่ยว การเปลี่ยนแปลงค่านิยมและบทบาท ความเสื่อมศีลธรรม การปฏิเสธที่ต้องร่ำเรียนฝึกฝีมือตามประเพณีนิยม (รสิกา อังกูรและคณะ. 2547: ก) ผู้วิจัยจึง อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดการแสดงในรูปแบบการแสดงที่เป็นข้อเสนอในงานวิจัยเพื่อเป็นแนวทางในการจัดการแสดงให้ครอบคลุมองค์ประกอบการแสดงนาฏศิลป์ไทยแต่ละชุดการแสดงอีกทางหนึ่ง

ข้อเสนอแนะ

จากการดำเนินการเก็บข้อมูลจากนักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ 100 คน พบว่า เกินครึ่งนักท่องเที่ยวไม่เคยชมการแสดงนาฏศิลป์ไทย ดังนั้นหากการเก็บข้อมูลใช้เพียงแบบสอบถาม ย่อมจะไม่ได้ข้อมูลที่แท้จริงจากนักท่องเที่ยว ดังนั้นในการเก็บแบบสอบถามลักษณะดังกล่าว ผู้วิจัยควรติดต่อวิทยากรการแสดงประเภทต่างๆ เพื่อเป็นข้อมูลประกอบแบบสอบถามสำหรับนักท่องเที่ยวให้พร้อมในคราวเดียวกัน

เอกสารอ้างอิง

- ขวัญใจ คงถาวร.(2558, 5 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย สุทธิรัตน์ กลิ่นสุคนธ์ ที่ สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์.
- Kwanjai Kongthavorn (2015, 5 October) Interviewed by Sutthirat Klinsukon by telephone.
- จุลชาติ อรรถยะนาถ.(2558, 10 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย จุฑารัตน์ เลียบจันทร์ ที่ วิทยาลัยนาฏศิลปสาลายา.
- Jullachart Aranyanark (2015, 10 October) Interviewed by Jutharat Lieabchan at Salaya Arts College.
- ฉันทนา เอี่ยมสกุล.(2558, 1 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย กชพร บุญอ่อน ที่ คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- Chuntana leamsakul (2015, 1 October) Interviewed by Latthika Hirunsri at the Faculty of Arts Srinakharinvirot University.
- ธีรเดช กลิ่นจันทร์.(2558, 5 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย วรัญญา สุขสวัสดิ์ ที่ สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์.
- Teeradech Klinchan (2015, 8 October) Interviewed by Waranya Suksawas by telephone.
- ธีรภัทร์ ทองนิม.(2558, 3 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย นุชนารถ รอดสะอาด ที่ วิทยาลัยนาฏศิลปสาลายา.
- Teeraphat Thongnim (2015, 3 October) Interviewed by Nuchanarch Rodsa-ard at Salaya Arts College.
- ประจักษ์ ไหมเจริญ.(2558, 1 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย ลลิตา หิรัญศรี ที่ มหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร.
- Prajak Maicharoen (2015, 1 October) Interviewed by Latthika Hirunsri at Rajaphat Phranakorn University.
- ปิยวดี มากพา. (2555, กรกฎาคม-ธันวาคม). การสังเคราะห์งานวิจัยทางนาฏศิลป์ไทย.วารสารสถาบันวัฒนธรรมและศิลปะ. ปีที่14(ฉบับที่1): 116.
- Piyawadee Mharkpa (2012, July – December) Synthesis of Research in Performing Arts, **Journal of Arts and Culture Institution**, Year 14 (1st edition): 116.

ไพโรจน์ ทองคำสุก.(2558, 6 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย วันทนัทส ผจญพรพรต ที่ โรงละครแห่งชาติ.

Pairroj Thongkamsuk (2015, 6 October) Interviewed by Wannaphas Pajonthorapark at the National Theater.

เยาวลักษณ์ ใจวิสุทธิหรรษา และคณะ.(2552, กรกฎาคม – ธันวาคม). บทบาทนาฏศิลป์เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอุทยานประวัติศาสตร์กำแพงเพชร เมืองมรดกโลก. สักทอง : วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์. ปีที่ 15(ฉบับที่ 2): 37

Yaowaluck Jaiwisoodhansa and the Faculty (2009, July-December) Role of Performing Arts in Promoting Tourism at Kampaengpetch Historical Park, World Heritage Site. Sakthong: **Journal of Humanities and Social Sciences** Year 15 (2nd edition):37.

รสิกา อังกูร และคณะ. (2547). รายงานการวิจัยเรื่อง การพัฒนาศักยภาพการท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

Rasika Aungkul and the Faculty (2004). **Study Report on Development the Potential of Cultural Tourism with Local Knowledge**. Bangkok: Ramkhamhaeng Univeristy.

วรรณ วังวานิช. (2546). ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

Wanna Wongwanich (2003) **Geography of Tourism**. 2nd Edition. Bangkok: Thammasat Univeristy.

วรลักษณ์ สุวรรณวิจิตร.(2558, 21 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย กรกนก วรรณพงษ์ ที่ ร้านอาหารสีลมวิลเลจ.

Woraluck Suwanwichit (2015, 21 October) Interviewed by Kornkanok Worapattanapong at Silom Village Restaurant .

วัชรวัน ธนะพัฒน์.(2558, 5 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย พรธาดา พาพะยอม ที่ สัมภาษณ์ทางโทรศัพท์.

Wacharaphan Thanaphat (2015, 5 October) Interviewed by Porntharada Paepayorm by telephone.

วีระพงษ์ ดรละคร.(2558, 6 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย วรัญญา สุขสวัสดิ์ ที่ สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์.

Weerapong Dornlakorn (2015, 6 October) Interviewed by Waranya Suksawas at Institute of Arts.

สุชาติ เอกบุญชู.(2558, 3 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย วรัญญา บุญญาลงกรณ์ ที่ โรงแรมอนันตรา ริเวอร์ไซด์.

Suchart Aekkunchorn (2015, 3 October) Interviewed by Warachya Boonyalongkorn at Anantara Riverside hotel.

เสาวรักษ์ ยมคุปต์.(2558, 6 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย วรัญญา สุขสวัสดิ์ ที่ สำนักการสังคีต กรมศิลปากร.

Saowarak Yommakoo (2015, 6 October) Interviewed by Waranya Suksawas at the Concert Bureau, Fine Arts Department.

อนุชา อตมกุลศรี.(2558, 12 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย วรัญญา สุขสวัสดิ์ ที่ ร้านอาหารนพรัตน์.

Anuracha Attamakulsri (2015, 12 October) Interviewed by Waranya Suksawas at Nopparat Restaurant.

อัญชลิกา หนอสิงหา.(2558, 6 ตุลาคม). สัมภาษณ์โดย วรัญญา สุขสวัสดิ์ ที่ สำนักการสังคีต กรมศิลปากร.

Unchalika Nhorsingha (2015, 6 October) Interviewed by Waranya Suksawas at Concert Bureau, Fine Arts Department.

Academic Resource Development Center, Mahasarakham University. การท่องเที่ยวเพื่อความสนใจพิเศษ [ออนไลน์]. 2557. แหล่งที่มา: http://www.elearning.msu.ac.th/opencourse/312/content/unit3/3_1.htm. [19 กุมภาพันธ์ 2557]

Academic Resource Development Center, Mahasarakham University. **Special Interest Tourism** (Online) 2014. Source: http://www.elearning.msu.ac.th/open course/312/content/unit3/3_1.htm. (19 February 2014).